

предаваха скъпия си товаръ на ония, които оставаха живи. Тая малка група последна преваля хоризонта и каточе спрѣ задъ самата могила.

Само половинъ часъ най-много трая цѣлата атака. На сжщото това мѣсто малко по-рано бѣше се спрѣлъ той на коня си и наблюдаваше. Той рекогносцираше мѣстността, отмѣрваше удара, който готвѣше, чертаеше победата. Но въ тия минути, когато тоя планъ на всѣки кавалерийски началникъ бързо зрѣе въ порива на смѣлостъта, не бѣше ли минала нѣкаква сѣнка върху челото му, не бѣше ли усѣтилъ като болезнена трѣпка нѣкакво тъмно предчувствие?

Изъ полето още кръстосваха изоставени коне. Цѣлата позиция ясно се очерта сега; навсѣкжде бѣха се изправили чернитѣ фигури на войницитѣ, чуваше се висока глъчка, говорѣха едновременно всички. Пъкъ и имаше за какво да се поприказва следъ бурята, която бѣше преминала отъ тука! На едно мѣсто бѣха се събрали повече войници и срѣдъ сключения кржгъ превързваха пленникъ. Това бѣше Рибаленко. Коньтъ му, макаръ и смъртно раненъ, можалъ е да тича още нѣкое време и изведнъжъ грохва и се поваля на самата позиция, като затиска и контузва единъ войникъ — единствения между всички войници отъ позицията, който бѣше пострадалъ въ тая атака.